

opusdei.org

Carta del prelat (febrer 2014)

El prelat comenta l'amor d'Álvaro a la santa Creu, en motiu d'un nou 14 de febrer. "Cerquem la seva intercessió - diu- perquè sapiguem mantenir-nos forts davant les dificultats i contradiccions".

05/02/2014

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Amb l'anunci de la data de la beatificació de l'estimadíssim Álvaro,

el proper 27 de setembre, hem començat el compte enrere per a aquest esdeveniment. És un do de Déu que enriquirà espiritualment l'Església, l'Obra i cada un de nosaltres. Per això, ahora que elevem la nostra gratitud al Cel, intentem esforçar-nos —cada una i cada un— a continuar amb més fidelitat diària la crida a la santedat que Jesucrist anuncià; el camí de santificació en la vida quotidiana, que sant Josepmaria obrí amb la seva correspondència heroica a la gràcia de Déu i que Álvaro, i molts altres fidels de la Prelatura, han recorregut ja en plena sintonia amb aquests ensenyaments.

L'Església, en declarar que Mons. Álvaro va practicar en grau heroic les virtuts cristianes, afirma que «va encarnar plenament, exemplar i íntegra (...) l'esperit de l'Opus Dei, que apel·la els cristians a cercar la plenitud de l'amor a Déu i al proïsme

a través dels deures ordinaris que formen l'entramat de les nostres jornades» [1] . Per això, en motiu del centenari del seu naixement, el proper 11 de març, us suggereixo que posem els ulls amb deteniment en la figura d'aquest servent bo i fidel [2] , a qui el Senyor va encomanar el govern de la prelatura de l'Opus Dei després del trànsit de sant Josepmaria al Cel. Fem-ho amb l'afany de conèixer millor la seva correspondència a la vocació cristiana, i tractem de reproduir-la en les nostres jornades: meditem-ne els escrits, aprenguem de la seva resposta a la gràcia, sol·licitant-ne la intercessió per encarnar sense fissures l'esperit de l'Obra.

Per als fidels de l'Opus Dei, per als cooperadors i per a tots aquells que desitgen santificar-se amb aquest esperit, el capteniment constant d'Álvaro ens mostra una manera ben concreta de seguir Jesucrist, l'únic

mestre i model de tota perfecció. I seguir-lo per el conducte reglamentari, com deia a vegades amb el seu bon humor; és a dir, assumint el millor possible el mateix esperit de caminar amb Crist que sant Josepmaria ens va transmetre per un voler diví.

Aquest mes, a més de la presentació de Jesús al temple i la purificació de la Mare de Déu, vivim la festa del 14 de febrer, en la qual llueix de manera especial la unitat de l'Opus Dei. Aquest dia, com sabem, rememorem l'aniversari de l'inici de la tasca de l'Obra entre les dones i de la fundació de la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, en anys diferents. Per disposició de la Santa Seu, a la Prelatura la celebrem com a festa de la Mare de Déu: *Mater Pulchræ Dilectionis*, Mare del Bell Amor [3].

En l'acta de consagració d'un altar, el 1972, sant Josepmaria va escriure

que el consagrava *en honor i lloança del nostre Senyor Jesucrist, que va voler coronar la seva Obra amb el sant senyal de la Creu; ho va fer en un Centre de les meves filles i en l'aniversari de la seva fundació: en això vaig veure un nou manament diví d'unitat per a la nostra família, comptant que els preveres s'havien d'ordenar per servir a les dues seccions de l'Obra* [4] .

Maria santíssima és l'exemple acabat d'una criatura que, durant tota l'existència, es va identificar completament amb la voluntat de Déu; ho contemplem especialment en el moment de rebre l'anunci que seria Mare de Déu i en la seva perseverança, plena de fortalesa, de fe, d'esperança i caritat, al costat de la Creu on moria el seu Fill per a la nostra salvació. Escriu el Sant Pare: **parlar de fe comporta sovint parlar també de proves doloroses,**

però precisament en aquestes sant Pau veu l'anunci més convincent de l'Evangelí, perquè en la debilitat i el sofriment es posa de manifest i es fa palpable el poder de Déu que supera la nostra debilitat i el nostre patiment [5] .

Sant Josep maria ens convidava a pensar *fins a quin punt som amics de la Creu de Crist, d'aquesta Creu amb la qual Jesús volgué coronar la seva Obra (...). Va voler coronar-la de la mateixa manera que els reis coronen el seu palau al lloc més alt: amb la Creu. Va voler posar la seva reialesa perquè el món veiés que l'Obra era obra de Déu. Va ser un catorze de febrer. Jo vaig començar la missa sense saber res, com altres vegades, i vaig acabar sabent que el Senyor volia la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, que el Senyor volia que coronéssim el nostre edifici sobrenatural, que la nostra*

família espiritual portés al lloc més elevat aquesta senyal de la reialesa divina [6] .

Considero que Álvaro es va comportar així des que va demanar l'admissió a l'Opus Dei; després, en el transcurs dels anys, amb la seva fidelitat a la gràcia i l'estreta unió amb el nostre fundador, va anar creixent en amor a la Fusta Santa, jornada rere jornada. Després de la seva marxa a la casa del Cel, hem anat coneixent molts detalls que palesen el seu amor al sacrifici, que ens uneix a la Creu de Crist.

Especialment des de l'arribada a Roma el 1946 i després, durant força anys, sobre les seves espatlles va recaure —entre moltes altres tasques— l'encàrrec d'aconseguir fons per a l'edificació de la seu central de l'Opus Dei. Això li va provocar grans preocupacions que —tot i que no li treien la pau— li ocasionaven constants patiments: malalties al

fetge, forts mals de cap, i altres afeccions que van influir la seva salut. Va afrontar aquestes situacions sense queixar-se, amb un somriure als llavis, feliç de poder oferir-les al Senyor per a l'Església i per al desenvolupament de l'Obra.

Recordo una ocasió en què estava enllitat, amb una febre molt alta, però no va tenir més remei que aixecar-se i sortir al carrer per resoldre un problema econòmic urgent que només podia solucionar personalment. Una de les dones que tenien cura de l'atenció domèstica de la seu central de l'Obra, que sabia que Álvaro havia tingut febre el dia abans, i no sabia si encara estava malalt, en assabentar-se d'aquest fet, va comentar a sant Josepmaria: "Ahir tenia molta febre". El nostre fundador comentà paternalment: ***a tu, no t'hi hagués deixat anar; a ell, sí.*** Fins a tal punt sabia que podia recolzar-se en aquell fill seu, a qui

molts anys abans havia qualificat de *saxum* , roca.

I quina era la raó profunda d'aquest capteniment? En el decret sobre les virtuts heroiques, hom llegeix que «la dedicació del Servent de Déu al compliment de la missió que havia rebut estava radicada a un profund sentit de la filiació divina, que el menava a cercar la identificació amb Crist en un abandó confiat a la voluntat del Pare, ple d'amor a l'Esperit Sant, constantment immers en la pregària, fortificat per l'Eucaristia i per un tendre amor a la santíssima Mare de Déu» [7] . A continuació, aquest document de la Santa Seu afirma que Mons. Álvaro «va donar proves d'heroisme en la manera d'afrontar les malalties —on veia la Creu de Crist— (...) i els atacs que va patir per la seva fidelitat a l'Església. Era home de profunda bondat i afabilitat, que transmetia pau i serenitat a les ànimes. Ningú

no recorda un gest poc amable de la seva part, un moviment d'impaciència davant les contrarietats, una paraula de crítica o de protesta per alguna dificultat: havia après del Senyor a perdonar, a pregar pels perseguïdors, a obrir sacerdotalment els seus braços per acollir a tothom amb un somriure i amb cristiana comprensió» [8] .

El Papa Francesc comentava fa poques setmanes que **els sants no són superheroïmes, ni van néixer perfectes. Són com nosaltres, com cadascú de nosaltres, són persones que abans d'arribar a la glòria del Cel van viure una vida normal, amb alegria i dolors, fatigues i esperances. Què és, però, el que va canviar la seva vida? Quan van conèixer l'amor de Déu, el van seguir amb tot el cor, sense condicions i hipocresies; van gastar la vida al servei dels altres, van suportar patiments i**

adversitats sense odiar i responent al mal amb el bé, difonent alegria i pau. Aquesta és la vida dels sants: persones que per amor a Déu no li van posar condicions a Ell en la seva vida [9] .

Aquestes paraules del Sant Pare componen, al meu parer, un retrat d'Álvaro. Cerquem —insisteixo—la seva intercessió perquè sapiguem mantenir-nos forts davant les dificultats i contradiccions, amb la confiança posada en el nostre Pare Déu.

A part d'ésser *saxum* , suport per sant Josepmaria en tantes ocasions, Álvaro va constituir amb la seva manera de fer, sobretot, un suport ferm per tirar endavant l'Obra. I no només amb la seva col·laboració en el govern de l'Opus Dei o amb els treballs per aconseguir l'adequada configuració jurídica de l'Obra com a prelatura personal, sinó en la tasca

de facilitar la fidelitat de tots a l'esperit en les diverses circumstàncies. Nostre Pare va repetir moltes vegades que Mons. Álvaro, mogut per l'Esperit Sant, sovint li recordava algun punt de l'esperit de l'Opus Dei que sant Josepmaria desitjava tocar en una conversa: la pràctica de la correcció fraterna, la necessitat de comportar-se com un pare o una mare amb les persones que coincideixen amb nosaltres, l'acollida bondadosa i serena dels que experimenten alguna pena o preocupació...

De vegades, fins i tot li demanava algun suggeriment per aprofundir en el seu tracte personal amb Déu. Ho explicava el nostre Pare, obrint l'ànima davant d'un petit grup de fills seus; i comentava en una ocasió : **avui, després de l'acció de gràcies, li he dit a Mons. Álvaro que em fes alguna consideració de pietat, que em remogués per estimar més**

Jesucrist en el sagrari. I m'ha fet present que allí també hi ha Maria, d'alguna manera, necessàriament d'alguna manera; i amb Maria, Josep. D'alguna manera inefable, però essent allà: no es poden separar del seu Fill [10] .

El 19 de febrer és el sant d'Álvaro, i em ve a la memòria una observació del nostre Pare. Deia precisament en aquesta data del 1974, referint-se a aquest fidelíssim fill seu: ***a Álvaro li passa una cosa molt bona: que no té sant, sinó beat. De manera que, si no es fa sant ell, no sé com ho arranjarem. .. [11] .*** Aquest desig de sant Josepmaria és a punt de complir-se: si Déu vol, a partir de la beatificació podrem celebrar el seu sant la data que la Santa Seu designi que es commemori litúrgicament.

Torno a repetir que la consideració de la resposta diària d'Álvaro ens pot ajudar, encara més durant els

propers mesos, a posar els nostres passos en les petjades de sant Josepmaria; així imitem més perfectament Crist. Recullo algunes paraules del meu predecessor, que ens ajudaran a fer un examen personal profund i ple de pau.

«En tots els anys de la seva vida terrenal, el nostre Pare va caminar com sacsejat per l'Esperit Sant; tant en els primers temps, quan encara no se'n podia adonar, com després, plenament conscient i corresponent d'una manera heroica a l'acció de l'Esperit de Déu (...). Afirmava que des del 2 d'octubre de 1928 només s'havia hagut de deixar portar. Es diu fàcilment; però si repassem amb calma la seva vida, advertim que aquest deixar-se portar, aquesta única cosa que va haver de fer, va requerir d'ell innombrables sacrificis, burles, incomprendiments, solitud, calúmnies, abans i després de la fundació de l'Obra.

»Farem el propòsit de deixar-nos portar també nosaltres per Déu, d'aquesta manera (cfr. *Rm* 8, 14). La correspondència del nostre Pare va ser heroica en tot moment, tot i que li tragués importància amb aquesta afirmació. Procurem imitar-lo, si no com gegants, almenys com a bons fills. El nostre Pare fou un gegant de la santedat; nosaltres, fills que procuren seguir els passos de tan bon pare, també hem de ser sants»
[12] .

Seguim pregant pel Papa, per les seves intencions i pels seus col·laboradors immediats. De manera especial, encomanem els fruits del consistori que se celebrarà a la segona part d'aquest mes, perquè redundi en gran bé per a l'Església, per al el món, per a les ànimes. I continueu molt units també a les meves intencions, que són moltes, perquè es vagin realitzant com Déu vol. Sento la urgència de

preguntar-vos: Com i quant pregueu per la persona de Francesc? Com l'ajudeu amb un esperit generós de sacrifici? *Viviu amb freqüència l'omnes cum Petro ad Iesum per Mariam?* : tots, amb Pere, a Jesús per Maria.

Encomaneu l'expansió de l'Obra a nous països, des d'on no paren de cridar-nos. Durant el viatge a Jerusalem vaig tenir l'alegria de pregar amb vosaltres al Sant Sepulcre, a Getsemaní, a la Basílica de la Nativitat... Em venia a la ment el profund goig d'Álvaro mentre visitava aquests llocs. I pocs dies després he estat a Sri Lanka i a l'Índia. Donem moltes gràcies a Déu i renovem el propòsit de participar en l'expansió apostòlica, cadascú des del seu lloc, amb la pregària i el treball convertit en oració, estimant totes les ànimes, tota la humanitat: quina tasca tant meravellosa la de la nostra Mare santa, l'Església!

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2014

.....
[1] Congregació de les Causes dels Sants, Decret sobre les virtuts del Servent de Déu Álvaro del Portillo, Roma, 28-VI-2012.

[2] *Mt* 25, 21.

[3] Cf. Congregació del Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, Decret per el que s'aprova el calendari propi de la Prelatura personal de la Santa Creu i Opus Dei, Roma, 10-XI-2012.

[4] Sant Josepmaria, Acta de consagració d'un altar, 21-X-1972.

[5] Papa Francesc, Lit. enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, n. 56.

[6] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 2-XI-1958.

[7] Congregació de les Causes dels Sants, Decret sobre les virtuts del Servent de Déu Álvaro del Portillo, Roma, 28-VI-2012.

[8] Ibid.

[9] Papa Francesc, Paraules a l'Àngelus, 1-XI-2013.

[10] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 3-VI-1974.

[11] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 19-II-1974.

[12] Mons. Álvaro del Portillo, Notes d'una meditació, 9-I-1977.

.....

opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-
febrer-2014/ (06/04/2025)